

Gent on Files

@rchieflink

Driemaandelijkse nieuwsbrief van 't Archief. Gent on Files vzw - jaargang 10 - nummer 3- juli 2010

De introductie van natuurwetenschappen in de Gentse école centrale in de Franse Tijd

Toen de Zuidelijke Nederlanden en het Prinsbisdom Luik op 1 oktober 1795 (9 vendémiaire jaar IV) bij de Franse republiek werden aangehecht, was de breuk met het *ancien régime* ook op het vlak van cultuur, wetenschap en onderwijs totaal, althans wat de infrastructuur betrof. De bestaande structuren werden met één pennentrek afgeschaft en vervangen door nieuwe, 'revolutionaire' initiatieven. Terwijl met de oprichting van bibliotheken, musea, botanische tuinen, natuurhistorische collecties en laboratoria voor chemie en fysica de grondslag werd gelegd voor de grote wetenschappelijke instellingen van het negentiende-eeuwse België, werd het onderwijs, zowel inhoudelijk als pedagogisch,

ingrijpend gemoderniseerd. De (natuur)wetenschappen maakten hun intrede in het curriculum en de nadruk kwam te liggen op aanschouwelijk en actief onderricht. Ook Gent bleef niet gespaard van Franse onderwijshervormingen. Vooral in het voortgezet onderwijs was de breuk met het verleden groot, mede door de oprichting van een *école centrale*.

1. Oprichting en neergang van de Gentse école centrale

De centrale administratie van het Scheldepartement belastte een *Jury temporaire des arts et des sciences* op 22 november 1796 met de organisatie van de *école centrale*. De *Jury* moest in eerste instantie een schoolgebouw

zoeken en leraars selecteren. De zetel van de *école centrale* werd gevestigd in Gent, de hoofdplaats van het departement. De nieuwe onderwijsinstelling werd ondergebracht in de abdij van Boudelo. Het schoolgebouw bestond, naast enkele 'traditionele' klaslokalen en de privé-vertrekken van de leraars, ook uit een bibliotheek, een botanische tuin, een natuurhistorische collectie en een laboratorium voor experimentele fysica en chemie. Alleen de cursus tekenen werd tijdelijk in het oude augustijnencollege ondergebracht. Het museum in de kerk van de voormalige Sint-Pietersabdij werd eveneens als een onderdeel van de *école centrale* beschouwd. Het verzoek van de municipale administratie van Oudenaarde om in het voormalige koninklijke college van haar stad een *école centrale supplémentaire* op te richten, werd niet ingewilligd. De plechtige inhuldiging van de Gentse *école centrale* vond plaats op 28 juni 1797, maar de eigenlijke lessen gingen pas van start op 22 oktober 1797. Bij de aanvang van het eerste schooljaar telde de school negen leraars en een bibliothecaris: Charles François van Poucke (tekenen), Bernard Coppens (natuurlijke historie), François van den Hende (oude talen), Jean-Baptiste Hellebaut (wiskunde), André Rozin (experimentele fysica en chemie), de Fransman Griselin (algemene spraakkunst), Pierre François Botte (letterkunde), Pierre Constant Lammens (geschiedenis), Jean Beyens (wetgeving) en Karel van Hulthem (bibliothecaris). Met het oog op een verbetering

van de kennis van het Frans en de handelsrelaties van het departement, hielden de administratieve raad van de *école centrale* en de centrale administratie van het departement een pleidooi voor het inrichten van twee cursussen voor moderne talen. De vakken Frans-Engels en Spaans-Duits werden echter nooit georganiseerd. Vanaf oktober 1800 (het schooljaar IX) konden de leerlingen wel de cursus bibliografie en literatuurgeschiedenis volgen. Gedurende het relatief korte bestaan van de *école centrale* onderging het lerarencorps verschillende wijzigingen. Alleen de leraars tekenen, oude talen, wiskunde en letterkunde oefenden hun functie onveranderd uit. De titularissen van de andere vakken moesten wegens ontslag, promotie of overlijden vervangen worden. Op het einde van het eerste schooljaar (augustus 1798) telde de nieuwe onderwijsinstelling

109 leerlingen. De leerlingen volgden meestal slechts één vak en hielden weinig rekening met de wettelijke minimumleeftijden voor de verschillende vakken. De populairste vakken waren algemene spraakkunst, tekenen en natuurlijke historie. De cursussen oude talen en geschiedenis konden daarentegen op niet veel bijval rekenen. In de jaren 1800-1803 steeg het aantal leerlingen tot een 150-tal. De wet van 1 mei 1802 maakte echter een abrupt einde aan het bestaan van de *école centrale*. In het schooljaar XII (1803-1804) schreven zich nog 66 leerlingen in. Hiervan volgden meer dan de helft de cursus tekenen. Op 18 augustus 1804 werden de deuren van de *école centrale* definitief gesloten. De abdij van Boudelo huisvestte voortaan het lyceum. Die instelling raakte nooit van de grond en stierf een stille dood.

2. De aanleg van een natuurhistorische collectie
Onmiddellijk na zijn benoeming als leraar natuurhistorie stelde Bernard Coppens zijn rijke persoonlijke natuurhistorische collectie ter beschikking van de *école centrale*. De leraars schakelden vervolgens met succes hun contacten in Parijs in om de verzameling van het vaklokaal verder uit te breiden. Het *Muséum national d'histoire naturelle* stelde bijvoorbeeld een belangrijk lot samen voor het Schelvedepartement. Na het overlijden van Coppens in juni 1801 kocht de school diens particuliere collectie aan. Enkelé bijkomende aankopen vervolledigden het

goed uitgeruste kabinet voor natuurhistorie. Ook André Rozin, de leraar fysica-chemie, stelde zijn persoonlijke instrumenten ter beschikking van de school. Hiermee was het vaklokaal voor fysica en chemie meer dan behoorlijk uitgerust. Op initiatief van Karel Van Hulthem en Bernard Coppens werd in Gent de botanische tuin opgericht. Als respectievelijk secretaris en voorzitter van de *Jury temporaire des arts et des sciences* kozen ze voor de oude, grote tuin van de voormalige abdij van Boudelo, waar ook de *école centrale* gevestigd was. In de tuin die door de monniken als moestuin werd gebruikt, stonden toen reeds enkele sinaasappel-, laurier- en granaatbomen. Andere 'speciale' planten waren er echter niet aanwezig, waardoor de botanische tuin van nul diende te worden opgebouwd. Verscheidene Gentse tuinliefhebbers stonden echter aan de school de dubbele exemplaren van hun plantenverzameling af. De belangrijkste onder hen waren Demoor, Gobert en Bernard Coppens. Zij schonken respectievelijk 850, 560 en 500 planten aan de school. Daarnaast werd ook gehoopt dat de directeur van de *Jardin national des plantes* te Parijs, André Thouin, zaden zou opsturen. Ook Karel Van Hulthem voorzag de tuin geregeld van nieuwe planten, onder meer dank zij zijn goede contacten in Parijs. Bernard Coppens werd belast met het toezicht op en de inrichting van de tuin. In 1800 telde de plantentuin reeds 4.000 waardevolle planten. Vanwege de uitgestrektheid van de tuin deed Coppens een

beroep op een hoofdtuinier en drie tuinmannen. In 1800 werd aangevangen met de bouw van een oranjerie en serres. De architect was Jean Baptiste Pison en de werken waren pas zeven jaar na het overlijden van Coppens (28 juni 1801) in 1808 afgerond. Na Coppens werd Louis Pierre Couret-Villeneuve, de leraar algemene spraakkunst van de school, directeur van de botanische tuin. Ook na 1804, toen de tuin stedelijk bezit was geworden, werd hij steeds verder verrijkt en uitgebreid. De tuin diende voortaan als een publiek park en als studiedomein voor de studenten van de *école de médecine*. Onder Willem I werd de botanische tuin overgedragen aan de universiteit van Gent.

3. De aanleg van een kunstcollectie

Op 22 november 1796 werd een *Jury temporaire des arts et des sciences* belast met het transport van alle schilderijen, beeldhouwwerken, boeken en andere waardevolle voorwerpen uit de opgeheven geestelijke instellingen. De *Jury*, die haar opdracht in enkele maanden uitvoerde, werd in april 1797 opgeheven. In haar eindverslag hield ze een pleidooi om het museum onder te brengen in de kerk van de oude Sint-Pietersabdij, een voorstel dat op 9 september 1798 door de *Conseil des Cinq-cents* werd bekrachtigd. De oprichting van het museum werd toevertrouwd aan de *Jury de l'instruction publique*. Het museum werd op 22 november 1802 voor het publiek geopend. Charles François van Poucke, de leraar tekenen van de *école centrale* van Gent, was de eerste

directeur. De drukker Pierre de Goesin-Verhaeghe werd tot conservator benoemd. Bij de opening bezat het museum 234 schilderijen en 6 beelden. De tekenklas van Van Poucke in het voormalige augustijnencollege beschikte trouwens ook over een eigen collectie pleistermodellen, die de school in Parijs en Italië had aangekocht. Van in het begin werd het voortbestaan van het museum bedreigd, omdat de Sint-Pieterskerk in uitvoering van het Concordaat van 1801 eigenlijk opnieuw een parochiekerk moest worden. Uiteindelijk werd de bovenverdieping van de academie in het voormalige augustijnenklooster in gebruik genomen. Een aantal experts maakte in september 1809 een selectie in de collectie. De niet-geselecteerde werken werden verkocht. In maart 1810 werd de schilder Pierre van Huffels als conservator aangesteld. Meer dan een jaar later opende het museum opnieuw de deuren. De collectie verloor echter snel aan belang, omdat veel schilderijen werden afgestaan aan kerken en liefdadige instellingen. In 1829 bevonden er zich nog amper 45 schilderijen in het stadsmuseum.

Over deze fascinerende geschiedenis verscheen de publicatie WILLEMS Bart, *Cultuur, wetenschap en onderwijs in de Départements réunis (1794-1814): Répertoire et archiefgids* (Algemeen Rijksarchief, Gidsen, 72), Brussel, 2009 (Publ. 4796, 22,00 €).

Bart Willems
(Rijksarchief Antwerpen)

Er wordt gebokst in Gent

Boksen laat niemand onbewogen.

De bokssport is gehuld in een magisch aureool van fascinatie, bewondering en aantrekking, maar tegelijk ook van afstoting en angst. Legendarische boksgrootheden zoals Muhammad Ali, George Foreman, Joe Frazier, Sugar Ray Robinson en Mike Tyson kleuren de boksgeschiedenis. Het is een sport die hevige emoties en heroïek oproept. In de late negentiende eeuw vond het Engels boksen ingang in België. De eerste Belgische bokscubs kwamen uit een culturele elite. Vandaag zijn de bokscubs illustratief voor de hedendaagse interculturele samenleving.

België maakte voor het eerst kennis met het Engels boksen in 1878, aldus bokshistorici Hodister en Dupuis. In 1912 werd de Belgische Boksbond opgericht. Vandaag hebben bokscubs een zeer diverse achtergrond. De eerste beoefenaars van de

bokssport in België kwamen uit de schermclubs. Deze pugilisten behoorden tot een culturele elite. Boksen was een moderne curiositeit die de rijke bourgeoisie met vrije tijd en een grote interesse voor nieuwigheden wel kon bekoren.

Maurice Maeterlinck, Belgisch nobelprijswinnaar voor literatuur en amateurbokser, beschreef zijn fascinatie voor het boksen in *L'Eloge de la boxe (Lofrede van het boksen)*. Hij bewierookte de boksvirtuozen en verhief het boksen tot een kunst van vuistschermen. Dit essay werd samen met *L'Eloge de l'Épée' (Lofrede van het scherm)* gepubliceerd, wat de toenmalige band tussen de schermers en bokscubs illustreert. Later publiceerde Maeterlinck voor de Nederlandse Boksbond het boekje *Wat is boksen?*

De fascinatie van een culturele elite voor het boksen vinden we vandaag ook nog, maar boksen is ondertussen een echte volkssport geworden. Heel wat bokshelden

combineren een bokscarrière met arbeid. Slechts weinigen slagen erin om als profbokser te kunnen leven. Vrouwelijke bokscubs waren er al in de negentiende eeuw, maar die werden niet altijd even enthousiast onthaald. Vrouwenboks bleef een sport in de marge. Pas na 1990 kwam daar verandering in.

Gent als bokscub

Naast Brussel en Luik is Gent vandaag een epicentrum voor de Belgische bokssport. Gent telt vijf actieve clubs: *de Golden Gloves Boxing Club, Capitol Boxing Club, Ron's Boxing Club, Boxing Club Gladiator en Boxing Club Box Promotions*. Naast vele amateurbokscubs tellen deze clubs ook enkele getalenteerde profbokscubs onder hun leden, zoals de publiekslievelingen Ismail Abdoul en Jean-Pierre Bauwens.

De Gentse boksgeschiedenis gaat terug tot het begin van de twintigste eeuw. Julien Dupont,

de grondlegger van het Engels boksen in België, richtte toen in Brussel, Antwerpen, Namen en Gent bokscclubs op. Tijdens de Eerste Wereldoorlog werd in Gent een *Wonderland* opgericht. Dit boksc comité stond in voor de organisatie van wedstrijden. In deze periode was Antwerpen de Belgische bokstad bij uitstek, maar ook in Gent werden veel kampen georganiseerd. Het Gentse *Wonderland* was gehuisvest aan de Begijnengracht, maar verhuisde al snel naar café Rotterdam op de Korenmarkt en daarna naar de Phoenixstraat in de Brugse Poort. Uit toenmalige strooibriefjes blijkt dat in deze periode ook in de Minardschouwborg werd gebokst.

Het boksen in Gent nam een wervelende start met profbokser Hippoliet Tyncke. Hij maakte voor het eerst kennis met boksen in 1908 in het Nieuw Circus. Hij zag er tijdens een demonstratiewedstrijd de Amerikaanse zwaargewichttopper Joe Jeannette aan het werk en dat inspireerde hem om bokser te worden. Het was toen de gewoonte om het publiek uit te dagen. Aan wie vijf minuten weerwerk kon bieden aan de profbokser werd een premie beloofd. Gentenaar Jan de Muile nam de handschoen op tegen Joe Jeannette, maar was niet opgewassen tegen de kampioen. Hippoliet Tyncke ging wijselijk de uitdaging met Joe Jeannette niet aan. Een jaar later stapte hij in het Gentse Grand Hotel wel in de ring tegen profbokser Marcot. Het resultaat was onvoorstelbaar: Marcot staakte bijna knock-out het gevecht. Deze kamp was het begin van een populaire boksbeweging in Gent. Naast Hippoliet Tyncke werden de Gentenaars Minne, De Vlioger, Billiet, Nolf en Lams bekende namen in

de bokssarena. Geleidelijk ontstonden in Gent diverse bokscclubs. In cafés werd getraind en gekampt zoals in café 't Hartje in de Phoenixstraat, de Modern Boxing Club in café De Blauwe Duif, later in Café Britannia, Excelsior Boxing Club aan de Brusselsesteenweg en Boxing Club l'Etoile in de Jozef II-straat. Dit zijn maar enkele voorbeelden uit een lange lijst. De carrière van Hippoliet Tyncke spreekt tot de verbeelding. In de vroege twintigste eeuw reisde hij niet alleen door Europa, maar trok hij ook naar Amerika en Australië. Helaas slaagde hij er niet in om de wereldtitel te veroveren.

Zestig jaar geleden werd Gent de belangrijkste bokstad in België. In 1955 opende sporthal Bateas, beter bekend als *de badjas*, aan de Dendermondsesteenweg. Hier had bokscclub Hellas Gent zijn thuisbasis. Het centrum van de Gentse bokssport was het Coliseum aan de Kuiperskaai. In navolging van de *Wonderland* avonden werd hier om de twee weken op donderdag een competitiewedstrijd gespeeld. In de bokswereld werd de donderdag bekend als de *Dag van Gent*. Gemiddeld woonden zo'n 1000 boksliefhebbers deze meetings bij. Een andere bekend bokspaleis in Gent was het 't Klein Casinootje aan het Goudenleeuwplein. Aimé De Visch, Belgisch kampioen pluimgewicht, was een grote Gentse boksheld in deze periode. In 1950 kwam het tot een fusie tussen de Modern Boxing Club en de Excelsior Boxing Club. Deze smolten samen tot de Excelsior Modern Boxing Club, beter bekend als het EMBC. Aanvankelijk bleef deze club gehuisvest in café Britannia in Ledeberg. Het was een succesrijke club waar Etienne

Goublomme en Armand Van De Keere, alias Letourneur enkele generaties Gents bokstalent trainden. In 1950 telde deze club zeven Vlaamse en drie Belgische kampioenen in de verschillende gewichtsklassen. In 1984 werd het EMBC ondergebracht in het sportcentrum Driebeek in Gentbrugge. Inmiddels was BC Golden Gloves Gent opgericht. Deze club fuseerde in 1987 met het toen pas opgerichte BC Golden Gloves Evergem. Later voegde ook BC Vital Nevele zich bij deze organisatie, die uiteindelijk ook fuseerde met EMBC. Zo ontstond de bokscclub 'Golden Gloves EMBC Vital', sinds 1998 bekend als BC Golden Gloves Gent.

Een bekend figuur in de Gentse boksscène was Raymond Noë. De uitbater van de Martino in de Vlaanderenstraat was een gepassioneerde bokstrainer. In 1972 werd Freddy De Kerpel zijn poulain en bezorgden zij de Gentse bokswereld een hoogtepunt. Vader en zoon Haeck schreven ook mee aan de Gentse boksgeschiedenis. Een hoogtepunt voor de Gentse boksfans was het bezoek van Muhammad Ali. Tijdens zijn afscheidstournee in 1979 stond hij in enkele Belgische steden in de ring, waaronder ook in Gent.

Vandaag is de bokssport in Gent aan een nieuwe revival bezig.

In het Huis van Alijn loopt van 2 april tot 4 juli 2010 de tentoonstelling 'Het leven in en om de boksring'. Deze tentoonstelling toont het leven in en om de boksring in België in de twintigste eeuw.

Els Veraverbeke

Stoven in het middeleeuwse Gent: naar een systematisch onderzoek

De stoven of badhuizen hebben al vaak tot de verbeelding gesproken van wie belangstelling heeft voor het dagelijkse leven in de middeleeuwse stad. Bij Gentse oudheidkundigen en volkskundigen bestaat die interesse al sinds de negentiende eeuw. De onvermijdelijke Frans De Potter identificeerde en lokaliseerde diverse stoven en Stooftstraatjes — er bestonden inderdaad meerdere steegjes met die naam in Gent — en publiceerde ook enkele boedelbeschrijvingen, indrukwekkend wegens het grote aantal gevonden bedden. Alfons Van Werveke bracht de stoven vooral in verband met ‘zedenederf’ en ‘ontucht’, prostitutie dus en Armand Heins tenslotte documenteerde de overblijfselen van een van de bekendste vrouwenstoven, Casteel Wandelaert aan de Sint-Jansvest. Recenter verschenen nog enkele artikels van Eddy Levis over dit middeleeuwse Steen en over de Gentse stoven in het algemeen. Al deze publicaties waren zeker verdienstelijk, maar veel origineel bronnenonderzoek kwam hierbij niet te pas.

De eerste wetenschappelijke studie waarin dat wel gebeurde, en waarin de typische anekdotiek van veel andere publicaties werd overstegen, was het collectieve werk *Immobilienmarkt, fiscaliteit en sociale ongelijkheid te Gent, 1483-1503*, door Marc Boone, Machteld Dumon en Birgit Reussens

uit 1981. Binnen de brede opzet van het werk werd ook zijdelings aandacht besteed aan de aanwezigheid en spreiding van badhuizen in Gent tijdens de periode aangegeven in de titel. De auteurs baseerden zich hiervoor op een systematisch onderzoek van alle transacties met betrekking tot onroerende goederen (verkoop, schenking, vererving, verhuur, rentebezetting,...) geregistreerd in de registers van de schepenen van de Keure (SAG, reeks 301).

Een uitbreiding van dit onderzoek naar alle bewaarde schepenregisters, niet alleen van de schepenen van de Keure, maar ook van die van Gedele (met daarin boedelbeschrijvingen), en dit voor de periode van de jaren 1350 (wanneer beide reeksen registers starten) tot de jaren 1520 (wanneer de badhuiscultuur gaandeweg verdwijnt), zou uiteraard een formidabele schat aan gegevens en nieuwe informatie over de middeleeuwse stoven opleveren. Daarin vinden we hun namen en locaties, de periode waarin ze actief waren, hun publiek (mannen of vrouwen), hun uitbaters en eigenaars, het financieel beheer en de materiële uitrusting, enzovoort. Alle jaarregisters systematisch doornemen is evenwel niet doenbaar (dat zou een levenswerk zijn) en inventarissen of regesten bestaan maar voor een beperkt aantal jaren. Dit probleem van toegankelijkheid kan evenwel gedeeltelijk worden

opgelost door de handschriftelijke notities van Ferdinand Van den Bemden, zijn 21-delige *Gand, rues et fonds bâtis* (Universiteitsbibliotheek Gent, hs. 2484) systematisch door te nemen. Die bevatten, zoals bekend, vele duizenden regesten van geregistreerde akten in verband met onroerende goederen, geordend per wijk, straat en huis. Met die referenties kunnen we dan opnieuw naar het Stadsarchief.

In de notities van de negentiende-eeuwse archivaris vonden we 253 verwijzingen naar akten waarin stoven worden beschreven of tenminste genoemd. Ze betreffen een vijftigtal verschillende badhuizen. Die waren uiteraard niet allemaal gelijktijdig actief. In de best gedocumenteerde periode, het laatste kwart van de vijftiende eeuw, telde Gent zo'n twintig stoven. Ze lagen verspreid over de hele stad, maar steeds aan of dichtbij een rivier of gracht, wat praktisch was voor de aan- en afvoer van het badwater. Stoven voor mannen werden onderscheiden van die voor vrouwen, maar soms waren ze wel vlak naast elkaar gelegen. En zou het toeval zijn dat sommige badhuizen suggestieve namen droegen, zoals 't Valcxkin, 't Zwaenkin, de Zwane, de Duve, den Voghelen sang of de Warande?

Guy Dupont

007 - Archiefvormers bij de vleet

De *Archiefterminologie voor Nederland en Vlaanderen* omschrijft een archiefvormer als een persoon, groep personen of organisatie die zelfstandige archiefvorming als één van zijn of haar activiteiten heeft; archiefvorming is het geheel van procedures en handelingen waarbij archiefbescheiden tot stand komen en in een archief worden opgenomen.

Achter deze gortdroge definitie schuilt een heel scala aan mogelijke archiefvormers. Het Stadsarchief heeft met zijn omvang van ca. achttien strekkende kilometer zeker geen gebrek aan diverse soorten archieven. De hoofdmoot is vanzelfsprekend het archief, gevormd door de verschillende stadsdiensten, bestuursorganen en gemeentelijke vzw's. Los daarvan bewaart het Stadsarchief archieven, gevormd door individuen, families, bedrijven en verenigingen. Dit materiaal gunt ons een inkijk in het persoonlijke, sociale, economische, politieke en culturele leven - elementen die in een overheidsarchief veel minder expliciet aan bod komen.

Een mooi voorbeeld is het recent verworven archief van de Gentbrugse Kunstkring *Het Palet* (1973-2009), een feitelijke vereniging die lokale kunstenaars een platform verschafte voor exposities en opleiding (PA 38/1-22). Naast de stukken van de administratie van de vereniging bieden zeven fotoalbums een overzicht van 27 jaar tentoonstellingsleven! Ook de individuele fiches (met foto) van de kunstenaars brengen het archief echt tot leven.

Het eveneens recent verworven archief van journalist Manu De Tremmerie (PA 39/1-7) bevat stukken van zijn voorzitterschap van diverse verenigingen: de vzw *Journalisten publiceren zelf* (1982), het *Vlaams Pers Centrum* (1986-1994) en de Vlaamse afdeling van de *Algemene Vereniging voor Beroepsjournalisten van België* (1983-1990). Deze verenigingen hebben een Gentse kern, maar overstijgen meteen ook het lokale belang.

Een overheidsarchief is nooit in staat deze aspecten van het lokale leven te illustreren. De rol van een stadsarchief ligt daarin, dat we oog hebben voor de private archiefvormers. Een acquisitiepolitiek gericht op het verwerven van archieven gevormd door privé-personen, families, bedrijven of verenigingen met als doel de toekomstige vorser een zo breed mogelijk onderzoeksveld te bieden, is dan ook een integraal en volwaardig onderdeel van het beleidsplan 2008-2013.

Leen Charles

Link

Koen Crucke

Koen Crucke (° Ledeberg, 1952) maakte naam als tenorzanger bij de Opera van Gent, de Opera van Vlaanderen en de Vlaamse Opera. Bij de fusie van de Antwerpse en Gentse gezelschappen verloor hij echter zijn baan en startte een nieuwe carrière als televisiefiguur in diverse programma's. Hij speelt vaak mee in grote musicalproducties en schreef een reeks boeken over diëten en gezonde keuken. Ondertussen liet hij de wereld van de opera niet los en publiceerde *Oooh van Opera*, een soort handleiding bij muzieklessen over de lyrische kunst voor kinderen vanaf acht jaar. Het in meerdere talen vertaalde boek geeft tevens informatie over de productie van opera's en de werking van het operahuis. Koen Crucke, die in de loop van zijn lange carrière heel wat getuigenissen en documenten heeft verzameld, is de ideale gesprekspartner om het te hebben over het belang van het bewaren van archieven.

Schatten van Mensen

10 jaar GOF - jaar Stadsarchief in De Zwarte Doos
Gesprek met Koen Crucke
Moderator: Griet Pauwels

Dinsdag 21 september 2010 – 20.00 uur
Gravensteen – Joan Vandenhouthezaal

colofon

@rchieflink is de driemaandelijke nieuwsbrief van 't Archief. Gent on Files, een ondersteunende vzw voor het Stadsarchief van Gent

Het abonnement is begrepen in de lidmaatschapsbijdrage: 15 euro individuele leden, 18 euro gezin, 25 euro steunende leden en 250 euro ereleden.

Een los nummer kost 5 euro.

Rekeningnummer:
000-3252077-55

Projectrekening Koning Boudewijnstichting

“voor een betere conservatie van de charterverzameling”: 000-0000004-04 met mededeling 'L82195 - 't Archief Gent on Files vzw; een fiscaal attest vanaf 30,00 euro.

Adres GOF

p.a. De Zwarte Doos Stadsarchief,
Dulle-Grietlaan 12, 9050 Gentbrugge
(09)266 57 60
stadsarchief@gent.be
www.archieflink.centerall.com

Coördinatie en eindredactie

Valérie Meillander
Christine Duthoit

Verantwoordelijke uitgever

Piet Veldeman, Ooistraat 10,
9041 Oostakker
ISSN - nummer: 1376-2966

Foto's:

Storm Calle, tenzij anders vermeld

Vormgeving

Evé Grafica - Erika Vanderstockt,
Gent, GSM: 0486/51.78.88

Druk

J.Verbeke, Gent

Inhoud

1
de Gentse école centrale

4
Er wordt gebokst in Gent

6
Stoven in het middeleeuwse Gent

7
007

8
Link: Koen Crucke